

nélkül viszi *Fehér* professzor hallgatóit évente a kámoni arboretumba s Németország egyik első erdészeti főiskoláján, Eberswalde-n *Dengler* professzor nem ok nélkül foglalkozik a *Pinus*, *Picea* és *Abies* természetes elterjedésének megállapításával és hasonló irányú vizsgálatokkal.

A dendrológiai és növényföldrajzi ismeretek fontosságának felismerése az erdészet körében azonban még nem általános. Külföldi főiskolákon is még előfordul, hogy az erdömérnök elnyomja az erdészt, a lignum az arbort, a fejlődés azonban mégis abban az irányban halad, amely a dendrológiai és geobotanikai ismereteket az erdészre nézve is nélkülözhetetlennek tartja.

dr. Gáyer Gyula
egyetemi tanár.

A nagy problémák

Megmaradt tölgyerdeink a szó igazi értelmében ünnepi díszet öltöttek.

Ha az ember bennük jár, nem győz eléggé csodálkozni a természet teljesítőképessége felett.

Tölgycseprentéseink még az első nyarat el sem érték és helyenként már szorulnak.

Az eddig felállított elvek egy része folytonos cáfolatra talál, mert ily tömeges tölgymakkból keletkezett természetes újulat másképp viselkedik, mint szórványos makktermés esetében.

Pl. a begyepesedett, eldudvásodott, ú. n. „*kiélt*” erdőrészekben a makk-kelevények légóját ép úgy megeléjük, mint a kellőkép előkészített, jól konzervált tölgyesekben. Az egyik probléma ennek a természetes tölgyújulatnak lehető megtartása volna, a vágásra érett és üzemtervileg főhasználatra előírt erdőrészekben.

Az első tavasz és nyár a csirázási és befásodási folyamat éve, ekkor leghelyesebb, ha az erdőt pihenni hagyjuk.

Azonban már 1928-ban cselekednünk kell, hogy ezt a bőséges áldást valahogy megmentsük az utókor számára.

Midőn sok évvel ezelőtt az elgyertyánosodásnak és ezzel kapcsolatosan az erdők elértéktelenedésének kérdését felvetettem, az a gyakorlati erdőgazdák és szakírók között nemcsak visszhangra talált, hanem többen, az értékében elvesztett erdők visszahódítását tűzték ki feladatukul.

A felvett küzdelmet főleg az a tudat ösztökélte, hogy az elgyertyánosodási folyamat áldozatait elsősorban a tölgyesekből szedi.

Ha valaki e tekintetben statisztikát készítené a régi állapot összehasonlításával, a kiszámított adatok az egykori tölgyeseknek nagyon szomorú fejfái volnának.

Azonban a gyertyán 40—50 esztendő alatt sem volt képes oly mértékben hódítani, hogy az elértéktelenedett erdőrészekben helyel-közzel egy-egy tölgy ne maradt volna.

1926. év őszén országos és teljes tölgymakktermésünk volt.

Tölgygel spékelt gyertyánosaink alatt a legszebb tölgymakk-kelvény díszlik, helyenként oly sűrűségben, hogy szinte tölgyszőnyegen járunk.

Amin oly sokat gondolkoztunk, azt a nagy természet egy csapásra javunkra megoldotta.

Most rajtunk van a sor megtalálni a módozatot, hogy zökkenés nélkül helyreállítsuk az örökségül vett status quot.

Ezzel a problémával minden lelkes magyar erdésznek nemcsak foglalkoznia kell, hanem tapasztalatait a nagy ügy érdekében leköszölnie elsőrendű erdőgazdasági kötelessége.

*

Végül még röviden foglalkozni óhajtok a lombalom kérdésével is.

Már több ízben rámutattam arra a jelenségre, hogy a nagymagú lomberdők természetes felújításának biztosításához bizonyos mennyiségű lombalomra, talajtakaróra van szükségünk.

Még az 1926. évi tölgymakkból is számottevő cseprentés csak ott látható, ahol azt a lehullott lomb ősszel eltakarta, illetve a csira gyökérzete a földbe juthatott.

A májusi fagy a szabad állásban csirázó makkot szíkjében is érte.

Az kihajtani többé nem fog.

Míg a védett helyen keletkező csemetécskének kis lombzata ha le is fagyott, a tölgy kitünő reprodukáló képességénél fogva, már újólag fakadni kezd.

Legutóbb egyik közbirtokossági erdőt jártam.

A lombalom nagyobb felét részben az ember, részben a szél elhordta.

1926. évi tölgymakktermésből keletkezett cseprentések csak bedudvásodott részeken, gödrökben, lehullott ág közelében, szóval mind olyan helyen voltak láthatók, ahonnan a lombalmot bizonyos oknál fogva a szél, vagy az emberi kéz könnyűszerrel nem vihette el.

Lippóczy Béla.

HIVATALOS KÖZLEMÉNYEK

Magyar Királyi Földművelésügyi Miniszter.

42.962. szám 1927. év. I.—I.

Hirdetmény.

Az erdőőri és vadőri szakvizsgák 1927. évi augusztus hó 1-én és az erre következő napokon kellő számú jelentkező esetén Debrecenben, Miskolcon, Gödöllőn, Kecskeméten, Kaposváron és Győrben fognak megtartatni.

Akik az erdőőri vagy vadőri szakvizsgát letenni óhajtják, az ehhez szükséges engedély iránt kellően felszerelt kérvényüket 1927. évi július hó 1-ig a lakóhelyükre illetékes m. kir. erdőigazgatóságnál nyujtsák be.

Az erdőőri szakvizsga letételének megkönnyítésére az erdőigazgatóságok székhelyein kellő számú jelentkező esetén, az 1927. évi július hó 4-én kezdődő négyhetes előkészítőtanfolyamot rendezek, melynek végeztével a hallgatók szakvizsgára bocsáttatnak.

A tanfolyamra való felvételt az illetékes m. kir. erdőigazgatóság eszközli, amelyhez a felvétel iránti kérvényeket 1927. évi június hó 15-ig kell benyújtani.

A tanfolyamra csak olyan erdőőrök jelentkezhetnek, akik az elemi népiskolát elvégezték, legalább három évig szakadat-